

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ КРАЯТ НА КРИСТИ ТЪКЪР

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Яхнал мулето си, като свирукаше през целия път, късно след обед Кристи Тъкър пристигна в градчето на плантацията. Цял ден бе сякъл пръчки за оградата около къщата си и свършената работа го изпълваше с радост. Не му падаше често случай да ходи в градчето, затуй паднеше ли му, бързаше да се отбие.

Завърза мулето на гредите зад редицата от магазини и тозчас забеляза, че другите негри не са кой знае колко разположени да разговарят с него. Като пристигна с жена си преди три месеца, Кристи се беше сприятелил с всички цветнокожи в плантацията и сега не можа да си обясни защо се правят, че не го виждат.

Пое бавно по уличката към канцелариите на плантацията и се питаше защо никой не го поздравява.

Малко по-нататък срещна Фроги Милър. Преди да се е отскубнал, той хвана Фроги за ръката.

— Какво ви е прихванало днес? — попита той. Фроги Милър живееше само на една миля от него, точно в права линия от другата страна на памука, с Фроги се познаваха по-добре от всички в плантацията. — Кажете какво е станало, Фроги?

Грамаден негр, шест стъпки висок, с ниско подстригана коса, Фроги отстъпи.

Кристи грабна ръката му и силно я тръсна.

— Слушай, ей! — разтревожено рече Кристи. — Защо всички се държите като шантави?

— Нали мистър Лий Кросмън прати да те викат — каза Фроги.

— Да, повика ме. Сигурно иска да си поговорим нещо за работата. Но какво общо има това...

Още недовършил, Фроги се дръпна и забърза по пътя.

Кристи незабавно хукна към канцеларията да разбере какво толкова е станало.

Врълхлетя в предната стая и завари там счетоводителя Хендрикс и по-малкия брат на Лий Кросмън, Морган, вдигнали крака на прозореца. Щом зърна Кристи, Хендрикс стана и хлътна в съседната стаичка. В това време Морган Кросмън втренчи празен поглед в Кристи.

— Хей, ти, ела тук! — подвижна след малко Хендрикс от вратата.

Кристи се извърна и забеляза Лий Кросмън, собственик и управител на плантацията, да стои на прага.

— Слушам, сър — рече Кристи.

Лий Кросмън бе облякъл кафеникава риза, тежък сив брич за езда и черни ботуши с връзки до коленете. Дръпна се да мине Кристи и затвори вратата отвън. Кристи се изправи наред стаята и зачака Лий Кросмън.

Кристи дойде в плантацията на Кросмън на Нова година, преди около три месеца. За пръв път идваше в Джорджия и кой знае защо, хареса я повече от Алабама, дето бе живял досега. Решиха с жена си да се преместят, защото чуха, че земята тук била по-добра за изполичарите, които отглеждат памук. Кристи бе казал, че не му стига само да живее как да е; искаше да се издигне.

Лий Кросмън се бавеше и Кристи се накани да седне на един от столовете. Още недопрят стола, вратата внезапно се отвори. Той скочи.

— Здравейте, мистър Лий — усмихнато поздрави той. — Вече успях да поразгледам земята както трябва и мисля да ми дадете още едно муле и плуг. Мен ако питате, от тая земя може да се изкара двойно повече памук, стига само да имаш плуг с повече палешници. По-хубава земя не съм виждал. Няма камъче, бучка няма, един шубрак няма, чиста като длан. Как и една падинка не видях! Ако ми дадете още едно муле и плуг, ще ви изкарам памук колкото за двама изполичари.

Лий Кросмън го изчака да свърши, после тръшна вратата и закрачи из стаята.

— Пратих да те викат, черна муцуно, аз те повиках, а не ти, нали?

— Точно така, мистър Лий. Вие ме повикахте.

— Тогаз си дръж черната уста затворена, не съм ти заповядал да я отваряш!

— Добре, сър, мистър Лий — каза Кристи и взе да отстъпва, додето усети стената зад гърба си. Лий Кросмън седна и впи в него очи. — Слушам, мистър Лий — повтори Кристи.

— Ти си май от ония, надутите чернокожи, а? — продума Лий. — Впрочем откъде се домъкна? Не си от Джорджия, а?

— Не съм, сър. — Кристи поклати глава. — В Алабама съм раждан, там израснах.

— Така ли ви учеха в Алабама?

— Да, сър.

— Кой те прати в Джорджия да ми се надуваш?

— Не знам, сър, мистър Лий.

Кристи обърса лице с длан и още не разбираше защо му е сърдит Лий Кросмън. Сега му стана ясно защо останалите негри гледаха да не се приближават до него. Знаели са, че е викан, а това означава, че е сторил нещо, което не се харесва на Лий Кросмън. Просто не са искали да ги видят, че разговарят с човек, когото собственикът на плантацията не обича.

— Имаш ли радио? — попита Лий.

— Имам, сър.

— Откъде си го взел?

— Купих си го.

— А пари? С какво го плати?

— Имах спестени, а и жена ми продаде едно-две билета.

— Защо не си го купил от магазина на плантацията?

— На другото място беше по-евтино.

— Черните муцуни от моята плантация купуват, каквото им е нужно, от моя магазин — натърти Лий.

— Не исках да ви ставам длъжник, мистър Лий — каза Кристи.

— Щеше ми се в края на годината, като си уреждаме сметките, повечко да получа.

Лий Кросмън се облегна на стола, кръстоса крака и измъкна джобния си нож. Почна да си чисти ноктите.

Известно време в стаята се възцари тишина. Кристи се облегна на стената.

— Изправи се, черна гадино! — изкрещя Лий.

— Слушам, сър — каза Кристи и се изпъна.

— Сякъл ли си пръчки в моята гора за ограда?

— Да, сър.

— А защо не ме попита може ли?

— Видях, че оградата има нужда тук-там да се подмени, някои пръчки са изгнили, а тъй като в тая къща живея аз, отидох и насякох.

— Ти много важен се пишеш — викна Лий. — Или си въобразяваш, че моята къща и моята земя са твои, а? Какво си мислиш ти, че си свестен като белите, тъй ли?

— Не, сър, мистър Лий — възпротиви се Кристи. — Не съм си и помислял такива неща. Просто ей тъй, по природа, гледам всичко да е

в ред, не мога без работа. Не поправя ли оградата, не сека ли дърва, не бера ли памук — ей тъй, на, не ми е хубаво! По природа съм такъв, все гледам да подреждам.

— Знаеш ли какво ги правим надутите негри в Джорджия?

— Не, сър.

— Учим ги да си гледат работата и да си знаят мястото.

Лий Кросмън стана и отиде в другия край на стаята, дето имаше шкаф. Дръпна вратичката и бръкна. Като се обърна, в ръката си държеше дълъг кожен бич, украсен с тежки пиринчени топчета. После се върна назад, плющейки с бича о ботушите си.

— А кой разреши на жена ти да отглежда кокошки в моята плантация?

— Никой не ѝ е разрешавал, мистър Лий. Отде да знаем, че не може? Около къщата място колкото щеш. И курник направих.

— Стига си ми възразявал, куче такова!

— Слушам, сър.

— Не искам кокошки, ще ми разровят плантацията!

— Добре, сър.

— Отде взе пари за радиото?

— Пипнах два заека, одрах им кожата и после ги продадох.

— Никой няма право да пипа зайците в моята плантация!

Лий размаха тежкия бич и го удари по ботуша си.

— А защо в книгите на магазина не си записан нито веднъж?

— Просто не искам да влизам в дългове — рече Кристи. — Щеше ми се в края на годината, като си уреждаме сметките, повечко да взема.

— Дали ще има да даваш или да вземаш в края на годината, това е моя работа — сопна се Лий и посочи с ръка някаква цепнатина на пода. — Сваляй ризата и панталоните и падай на колене над тая дупка!

— Какво ще ми правите, мистър Лий!

— Ще ти кажа аз какво! Сваляй ризата и панталоните и падай както ти рекох!

— Но, мистър Лий, как така ще ме биете? Не, сър, не мога да ви позволя! Не мога, ей тъй, на!

— Чернокожа гадино, затвори си задника, стига е бръщолевил! — провикна се Лий, а лицето му поаленя от гняв.

Замахна и удари Кристи с тежкия, украсен с пиринчени топчета бич. Кристи се дръпна и когато Лий замахна повторно, хвана бича и се вкопчи в него. Изумен, Лий го изгледа, после се помъчи да измъкне бича от ръцете му.

— Мистър Лий, нищо не съм ви сторил. Само два заека хванах, една-две кокошчици отгледах и толкоз. Не съм искал нищо лошо да ви причиня. Мислех си, доволен ще останете, ако позакърпя оградата.

— Затвори си устата! Сваляй ризата и панталоните! — Лий се разгневи още повече. — И пусни бича, да не си го взема аз!

Кристи не помръдна от мястото си и с все сила стисна бича. Лий побесня, онемя, подскочи до шкафа и измъкна пистолета. Завъртя се и стреля три пъти в Кристи. Кристи пушна бича и се свлече на пода.

Морган, братът на Лий, и счетоводителят Хендрикс се втурнаха в стаята.

— Какво стана, Лий? — попита брат му, виждайки падналия Кристи Тъкър.

— Тая свиня ме заплаши — рече Лий запъхтян, доближи шкафа и запрати пистолета на полицата. — Вие с Хендрикс чухте, заплашваше ме, че ще ме убие. Трябваше да го застрелям, живота си да отърва.

Измъкнаха се от задната стаичка и спряха в канцеларията. Дотичаха продавачите от магазина на плантацията — и те искаха да разберат какви са тия изстрели.

— Един надут негър и толкоз! — обясни Лий и натопи ръце в умивалника да се измие. — Оная свиня от Алабама, дето се довлече преди три месеца. Тая сутрин пратих да го викат — да каже откъде му е хрумнало да поправа оградата с нови пръчки, без да ме пита. И като го вкарах тук, взе да заплашва. Многознайна чернотия!

Продавачите се върнаха в магазина, а Хендрикс разгърна книгите и потъна в своите сметки.

— Отвори задната врата — заповяда Лий на брат си — и покажи на черните да видят какво става с тия, дето се фукат като това говно от Алабама!

Брат му отвори задната врата. Погледна към улицата, ала не съзря ни един негър. Едничкото живо същество бе мулето, с което Кристи Тъкър бе дошъл до града.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.